

Ang Templo ng Banal na Espiritu

Susing Talata: "Hindi mo ba alam na ang iyong katawan ay templo ng Espiritu Santo na nasa iyo, na tinanggap mo sa Diyos, at hindi ka sa iyo?"
1 Corinto 6:19

Napiling Kasulatan:
1 Corinto 6:12-20

Ang mga talatang binanggit para sa aralin ngayon ay nauugnay sa imoralidad na natutunan ni Apostol Pablo na umiiral sa simbahan ng Corinto. "Ang iyong pagmamapuri ay hindi mabuti," ang isinulat niya. (1 Corinto 5:6). Maliwanag na ipinagmamalaki nila ang kanilang huwad na pag-ibig na pangkapatid, na nagdulot sa kanila ng gayong kalagayan.

Sa kaso ng isang nagkasala na tinawag ni Pablo sa kanilang pansin, iniutos niya na ang

simbahan ay dapat na alisin ang taong iyon mula sa kanilang pagsasama. Binanggit ni Pablo ang pagkilos na ito bilang ang paglilinis ng “lebadura” mula sa kanilang gitna. (talata 2-7). Ang lebadura sa Kasulatan ay ginagamit bilang simbolo ng kasalanan sa isang anyo o iba pa.

Ang imoralidad na iyon ay iiral sa isang kongregasyon ng mga tao ng Panginoon marahil ay tila kakaiba, ngunit hindi gayon kapag isinasaalang-alang natin ang dating mga gawi ng ilan sa Corinto na tumanggap kay Kristo at naging kalakip ng kanilang mga sarili sa kaniyang bayan. Ang pangkalahatang populasyon sa Corinto ay sumasamba sa mga paganong diyos. Kabilang sa mga ito, ang mga diyosa ng pag-ibig na Griyego at Romano, sina Aphrodite at Venus, ay lubos na sinasamba. Dahil malamang na ang imoralidad ay bahagi ng kanilang dating pagsamba, sa simula ay hindi ito minamalas ng ilan sa simbahan sa Corinto na may parehong antas ng paghamak gaya ng nararapat. Gayunpaman, ang gayong

pagpaparaya ay ganap na salungat sa kalooban ng Diyos, at gumawa si Paul ng matinding hakbang upang itama ang kaguluhan.

Gayunpaman, ang paninindigang ito laban sa mali ay kinuha ni Paul sa pag-ibig. Inihayag niya ito sa kanyang ikalawang sulat sa simbahan sa Corinto. (2 Corinto 2:1-11). Pinaplano ni Paul na bisitahin ang mga kapatid na ito, at wala siyang gustong makasira sa kagalakan ng okasyon. Pinuri niya ang simbahan sa paggawa ng aksyon laban sa nagkasala na kanyang hinimok. Isinaalang-alang din niya ang katotohanan na ang indibidwal na ito ay natutunan ang kanyang aralin. Upang maiwasan ang labis na pagpapabigat sa kanya ng kalungkutan, iminungkahi ngayon ni Pablo sa simbahan na siya ay patawarin at ibalik sa kanilang pagsasama. Kung gagawin ito ng simbahan, ipinaliwanag ni Pablo, magagalak siya kasama nila dito. Kaya't nakikita natin hindi lamang na nais ni Pablo na itama ang maling

gawain, kundi pati na rin na ang nagkasala ay mapatawad at mabawi.

Ang ating Susing Talata ay nagsasaad na ang katawan ay ang “templo ng Espiritu Santo” na nasa loob natin. Ang mga templo ay kilala sa mga sinaunang tao, parehong mga Hudyo at mga Gentil. Sa Israel, ang kanilang Templo ay, sa simbolikong pagsasalita, ang lugar ng pagpupulong sa pagitan ng Diyos at ng kanyang mga tao. Itinuring ito ng debotong Israel bilang isang sagrado, banal na lugar, at ang mga tapat sa kanila ay nagsikap na panatilihin ito sa ganoong paraan. Gayunpaman, sa ilalim ng pamumuno ng masasamang hari, ang Templo ay nadungisan ng pagsamba sa diyus-diyosan na itinayo sa loob ng mga pader nito.

Ang simbolismo ng templo ay ginamit sa Bagong Tipan sa dalawang paraan. Ang una ay matatagpuan sa aralin ngayon, kung saan tinukoy ni Pablo ang katawang laman ng bawat mananampalataya bilang isang “templo,” ang

tahanan ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang Banal na Espiritu, na dapat nating panatilihing dalisay at walang dungis. Ang pangalawang larawan sa templo ay ipinakita ni Apostol Pedro. Isinulat niya, “Kayo rin, gaya ng mga masiglang [buhay na] bato, ay itinatayo ng isang espirituwal na bahay.” (1 Pedro 2:5). Dito, ang bawat itinalagang mananampalataya ay binabanggit, hindi bilang isang templo, kundi bilang isang bato na inihahanda upang maging bahagi ng isang espirituwal na “bahay” o “templo” sa kaharian ng Diyos